

N:o 74.

*Af Herr Jöns Rundbäck: Om underdånig skrifvelse rörande
ändring af 3 kap. 22 § i Fiskeristadgan.*

Känt är, att från slutet af sistlidet år, allt intill den dag som är, en ny sorts större sill »i stora stim» sökt sig in vid en del af Bohuslänska kusten. Huruvida denna sillsort är af samma slag som den, hvilken för omkring 70 år sedan, eller under det »stora sillfiskets dagar», en längre tid fångades vid samma kust, är icke utredt och kan troligen icke utredas. Lika litet torde någon kunna förutsäga om denna så kallade »vandringssill», hvilken man historiskt kan bevisa återkommit till Bohuslänska kusten under olika perioder, ännu ett eller flera år kan återkomma. Ovissheten härom bör dock icke vålla eller hindra landets invånare att få tillgodogöra sig denna »Guds välsignelse» då den är kommen och möjligen än vidare kan tillströmma.

Ett sådant hinder eller förbud för storsillfiskets rätta bedrifvande vid vestkusten finnes dock uti 3 kap. 22 § i nu gällande Fiskeristadga, der det bland annat heter: »att sillfiske ej får ske med not eller vad som öfverstiger 40 famnars längd och 4 famnars djup». Följden af detta stadgande har varit, är och förblifver, i fall föreskriften komme att qvarstå, att fullt passande fiskredskap eller vadar för fångst af den nya sortens sill icke för närvarande finnes inom Bohuslän och ej heller kan anskaffas. Visserligen har Kongl. Maj:t medgifvit och förordnat, dels den 19 Juli 1872, dels ock senast den 14 Februari 1874, att vadar af större storlek, än som i fiskeristadgan nämnes, får tills vidare begagnas vid fiske af skarpsill, eller den så kallade hvassbuken (*clupea sprattus*); men dessa vadar äro emellertid icke i allo passande för fångst af den nyanlända storsillen och få icke heller till dylikt sillfiske begagnas, ehuru fiskarena, då de icke ega andra än dessa förbjudna vadar, måste begagna sig af dem för fångsten af den storsill, som under vintern sökt sig in under

kusten. Nästan all den sill, som sålunda blifvit under närmaste tiden fiskad, och den antages för närvarande uppgå till omkring 100,000 tunnor, har således blifvit fångad med olaglig redskap och skulle således, enligt bestämmelserna i fiskeristadgan, varit med redskap och allt konfiskabel. Att vederbörande ej kunnat, ej velat göra beslag på verktyg och vara af en så nyttig handtering synes visserligen vara alldeles naturligt; men illa är, att tjänstemän måste handla emot gällande lag, då de handla så, som hvar och en måste medgifva vara rätt. Icke minst af denna orsak är en ändring i stadgarne för bruket af passande redskap eller vadar för sillfiske vid Bohuslänska kusten af behovet högeligen påkallad. Icke mindre är en ändring påkallad af näringens eget kraf; ty denna bestämmelse, att man ej får gagna sig af större vadar till annat än för fiske af skarpsill och jemväl detta endast tills vidare, verkar, att ingen vågar spekulera på framtida eller blifvande fiske och derföre kan icke heller handteringen lagenligt på ett fördelaktigt sätt bedrifvas.

Jemväl andra och vidare bestämmelser för sillfiskets rätta bedrifvande torde vara af behovet påkallade; men då det icke torde vara skäl i att sätta dessa i sammanhang med hvad nödvändigt och genast bör företagas, så anser jag mig nu endast böra vördsammast föreslå,

att Riksdagen måtte uti underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, att sådana förändrade bestämmelser måtte vidtagas uti 3 Kap. 22 § i nu gällande fiskeristadga, att för sillfiske vid Bohuslänska kusten må få användas vadar af sådan storlek som tillförene och af ålder varit bruklige.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsammast.

Stockholm den 25 Januari 1878.

J. Rundbäck.
